

PÄLCIKA- KUTYA

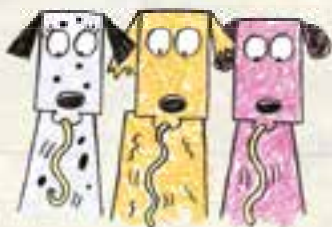

**ES A
SPAGETTI**

Tom Watson

Sikamlós.
Szürcsölhető.
Spagetti!

Pálcikakutya és kutyacsapata, hogy előzzék az éhségüket, kötélhúzást akarnak játszani. Miközben ehhez madzagot keresnek, valami új és finom csemegét fedeznek fel: a spagettit. Így az öt barát összefog, hogy egy zseniális tervet kovácsoljon, és újból megtömhessék a hasukat.

„Zseniális ez az öt kutya! Mindig hajmeresztő ötleteik vannak, ha kajáról van szó.” Anna

„Ez a világ legvagányabb meséje! Pálcikakutya és barátai mindig valamilyen őrült kalandba keverednek.” Bence

„Nemcsak a történet mulatságos és izgalmas, hanem a rajzok is nagyon-nagyon cukik.” Gergő

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA

ÉS A SPAGETTI

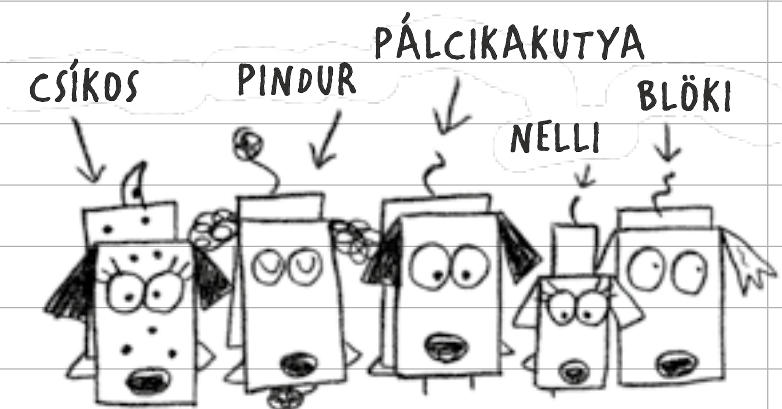
— részlet —

1. fejezet

Sajtos puffancs

Pálcikakutya hason feküdt a csatornacsőbeli lakásában. Nelli, Blöki, Csíkos és Pindur mind odagyűltek köré. A kutyusok már több mint egy órája abbahagyták az ennivaló-keresést. Üres gyomorral vonultak vissza Pálcikakutya lakhelyére, és szorosan egymás mellé helyezkedtek, hogy egy kicsit melegítsék egymást.

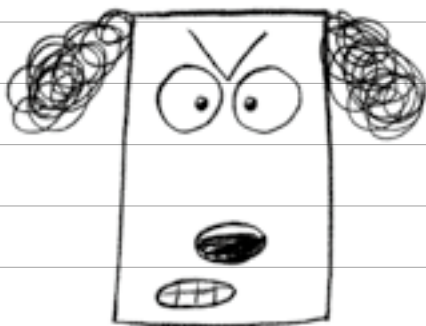
Nelli, a tacszó azt kérdezte: – Mióta tart ez?

– Micsoda tart mióta, Nelli? – kérdezte Pálcikakutya.

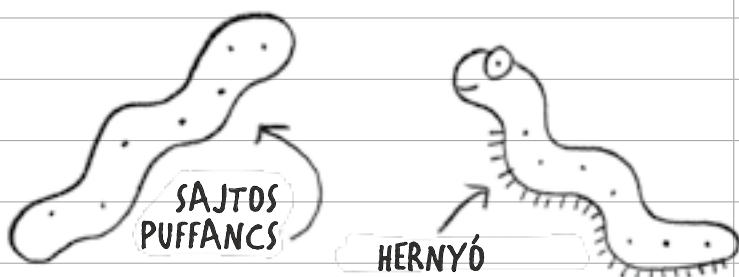
– Mióta tart az, hogy nem eszünk valamit?

Pálcikakutya egy percre gondolkozott. Fölpillantott csatornacsőbeli lakásának fémvázaz mennyezetére. – Tegnap este óta. Emlékszel? Találtunk egy zacskó sajtos puffancsot a bevásárlóközpont mögött.

– Hú! – Pindur ettől az emléktől erőteljesen vicsorogni kezdett. – Pálcikakutya,

azokat a dolgokat még csak nem is nevezném ennivalónak! Inkább levegőből állnak, mint bármi másból. Amint beleharsz, az a narancssárga, puffadt, hernyó-szerű valami egyszerűen elolvad.

– Egyetértek – szólt közbe Csíkos. – Ne nevezzük a sajtos puffancsot ételnek. Olyan dolgok, amelyek inkább levegőből, mint ízből állnak, nem jöhetnek számításba.

Kérdezhetek valamit?

Várjatok! Emlékeztek rá, hogy időnként félbeszakíthatom a történetet, igaz?

Bizony, ez a megállapodásunk része.

Megemlíthetek kisebb dolgokat, amelyek bosszantanak vagy érdekelnek. Rendszerint olyasmi kerül szóba a történetből, ami elgondolkodtat. Így hát íme, itt van, amin éppen most töröm a fejem:

Mi is az a sajtos puffancs?

Tudjátok, miről beszélek, ugye?

Azok a puffadt, hullámos, élénk narancs-sárga színű valamik?

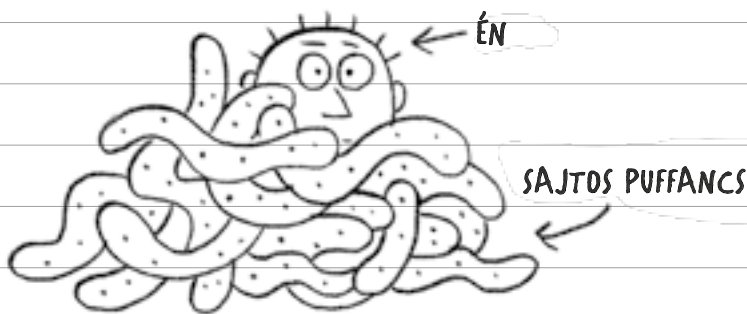
Vajon hogyan készülnek?

Azt hiszem, úgy, mint a pattogatott kukorica. A kukorica először kicsi, de azután felfújódik, és könnyű, pehelyszerű pattogatott kukorica lesz belőle.

Talán fognak egy kis darab sajtot, atom-energiával vagy valami mással felfűjják, és – csiribí-csiribá! – kész a sajtos puffancs.

Szuper lenne egy sajtospuffancs-gyárban dolgozni és minden nap sajtot fölfűjni. Ráadásul atomenergiával dogozhatnék.

Fogadni merek, hogy ingyen kaphatnék sajtos puffancsot.

Képzeljétek csak el! Ingyen sajtos puffancs. Egész nap!

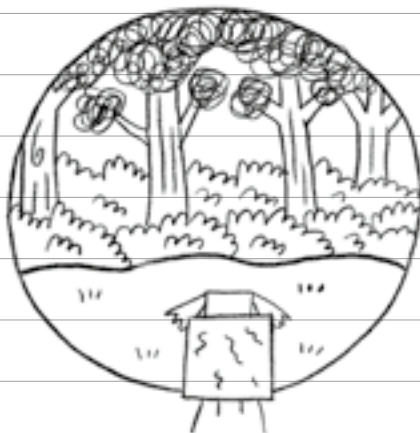
Még kimondani is szeretem: sajtos puffancs. Sajtós puffancs. Sajtós puffancs.

Egymilliót tudok belőle megenni. Tudjátok, miért? Csíkosnak igaza van – mert inkább levegő, mint ennivaló.

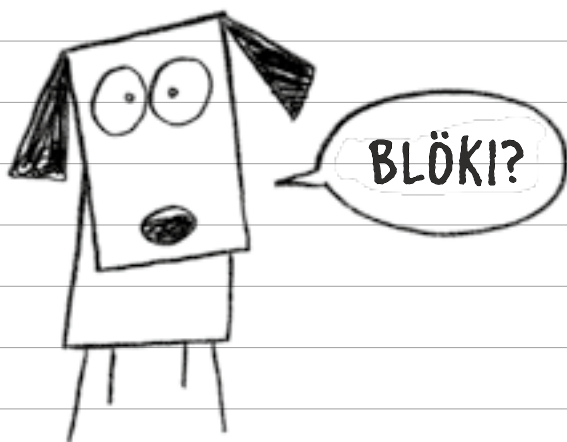
– Na, jó – szólalt meg Pálcikakutya. – Ha a sajtos puffancs nem ennivaló, akkor azt hiszem, az utolsó alkalom, amikor ettünk valamit, tegnap reggel volt. A Picasso parkban találtuk azokat a hamburgeres zsemléket az alatt a piknikasztal alatt.

Nelli, Csíkos és Pindur egyetértően bólogatott.

Blöki azonban nem. Fölállt, néhány lépéssel odébb ment, és elfordította a fejét.

– Blöki? – kérdezte meg Pálcikakutya. – Mi a baj? Úgy tűnik, mintha bántana valami.

Blöki visszafordította a fejét, hogy szembenézhesen Pálcikakutyával. Leengedte az állát, és mereven nézett le a csatorna-csőlakás padlójára. – Éppen csak... – kezdte. De aztán leállította magát.

Pálcikakutya elmosolyodott. Blöki volt mindnyájuk között a legnagyobb. Szinte vonszolta magát, amikor futott. Pálcikakutya csatornacsőlakása megrázkódott, ha lehuppant pihenni. Mély hangja volt, és lassan, barátságosan beszélt. Pálcikakutya azt gyanította, hogy Blöki érzékenysége nek újabb példája mutatkozik meg.

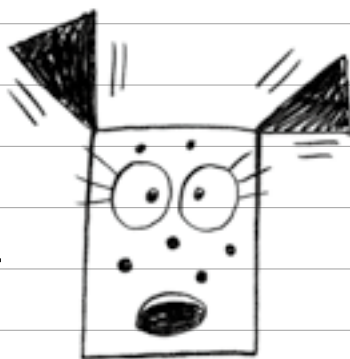
Ezért újra próbálkozott. – Blöki, mi a baj?

Éppen ez a végső bátorítás kellett Blöki-nek. Így felelt: – Csak arról van szó, hogy tegnap ettem valamit, amit ti, srácok, nem.

– MICSODA?!

– kiáltott fel Pindur.

– Nem adtál nekünk belőle? – csaholt Csíkos.

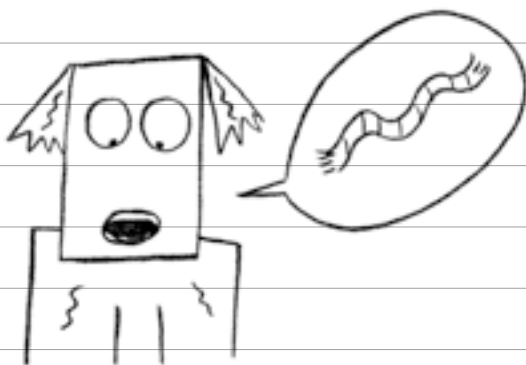

– Blöki, ó, Blöki – sóhajtott föl Nelli, és lassan ide-oda csóválta a fejét.

Pálcikakutya amilyen gyorsan csak tudta, fölemelte a mancsát, hogy megnyugtassa a többieket. Gondolta, hogy biztosan van magyarázat. – Jól van, Blöki – mondta. – Mi volt az? Mit ettél?

– Valami madzagot – vallotta be Blöki, és végre a barátai felé fordult, mielőtt újra lehorgasztotta a fejét. – A vásárubolt mögött találtam, a 16-os főúton.

– Blöki, te vagy az egyetlen közöttünk,

aki madzagot eszik – állapította meg Pál-
cikakutya mosolyogva. – Mi abból nem
kértünk volna.

– Srácok, ti nem esztek madzagot? – kér-
dezte Blöki.

Mind rázták a fejüket.

– Öregem, nem tudjátok, miből maradtok
ki – mondta Blöki, és már jobban érezte
magát. – Hát még mindig sajnálom, hogy
megettem. Vissza akartam hozni, hogy
kötélhúzást játszassunk.

– Kötélhúzás! Imádom a
kötélhúzást! – kiáltott fel
hirtelen Nelli. – Remek
alkalom arra, hogy eldi-
csekedhessek a hatalmas

tacskóerőmmel! Van még egy kis madzagod? Játshatunk most? Játshatunk?!

Pindur és Csíkos is úgy gondolta, hogy egy menet kötélhúzás jó móka lenne. Még Pálcikakutyát is izgatta ez a lehetőség. Úgy vélte, hogy szenzációsan elterelné a figyelmüket az éhségről.

Blöki válaszként megrázta a fejét, majd magyarázatba fogott: – Nem, most nem játszhatunk. Megettem az egészet. Vissza akartam hozni, de miközben a szájamban vittem, megkóstoltam azokat a lógó zsinórokat a végén. Tudjátok, azokat a madzagdarab végén lévő foszladozó szálakat. Azt imádom! Meg is kellett állnom, hogy megrágcsálhassam őket. Mielőtt pedig észrevettem volna, a madzag eltűnt.

– Az egész? – kérdezte Csíkos.

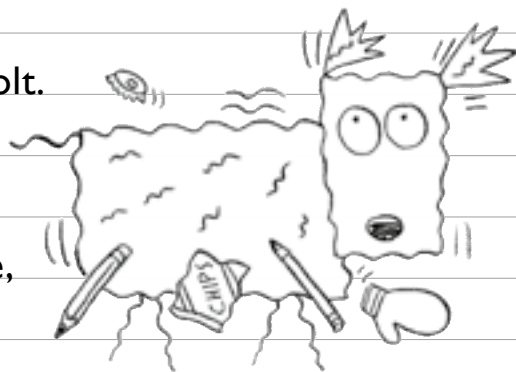
– Semmi sem maradt, amivel játszani lehetne?

– Sajnálom – mentegetőzött Blöki, aki szemlátomást igazán szomorú volt a történetek miatt. – Néha akaratlanul is megrágok és lenyelek dolgokat. Nem volt szép tőlem. Meg kellene próbálnom találni egy másik madzagot. Talán akad valami a bundámban, amiről megfeledkeztem.

Azonnal rázkódni kezdett, miközben rengeteg mindenféle – egy palack kupakja, két ceruza, egy üres chipseszacskó és egy piros egyujjas kesztyű – esett ki gyors egymásutánban a bundájából.

De madzag nem volt.

Blöki arcán igazi csalódás tükröződött. Úgy érezte,

hogy cserbenhagyta a barátait. Pindur, Csíkos és Nelli is elkeseredett. Kötélhúzást akartak játszani.

Pálcikakutya tudta, tennie kell valamit, hogy megjavítsa a hangulatukat. Mindnyájan éhesek voltak. Nem volt madzag, amivel játszhattak volna. Blöki szörnyen érezte magát, amiért megette – és most az egyujjas kesztyű rágcsálásával vigasztalódott.

– Tudjátok, mi a helyzet? – kérdezte Pálcikakutya a csapattól. – Azt hiszem, még soha életemben nem akartam ennyire kötélhúzást játszani. Az egész erről szóló beszélgetés eszembe juttatta, hogy milyen remek muri.

Mosolyogva nézett a barátaira. Utoljára Nellire pillantott.

– Lefogadom, hogy legyőznék kötélhúzásban – jelentette ki, és a kis tascskóra mutatott.

– AZT MÁR NEM! – kiáltott fel Nelli, és föl-le ugrándozott a feltételezés hatására.

– Próbáljunk meg egy másik madzagdarabot szerezni, és próbáljuk ki – javasolta Pálcikakutya.

– Nagyszerű ötlet! – lelkesedett Blöki, miután kiejtette az egyujjas kesztyűt a szájából. – Megígérem, hogy azt már nem fogom megenni!

Nelli, Pindur és Csíkos is kitűnő ötletnek találta a dolgot. Pálcikakutyát követve el-siettek a vásáruboltba, ahol Blöki korábban azt az első madzagot megtalálta.

Pálcikakutya tudta, hogy a barátai figyelme elterelődött az ennivaló hiányáról. Amit viszont nem tudott, az az volt, hogy miközben a madzagot keresik, rábukkanak majd valami különlegesen ízletes ételre.

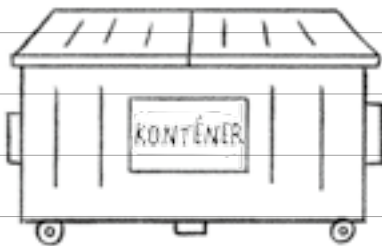
2. fejezet

Tökéletesen arányos

– Oké, Blöki – mondta Pálcikakutya, miközben lecövekeltek a vasárubolt mögött. A nap már lenyugodott. Pálcikakutya megállapította, hogy az üzletben már kialudtak a lámpák, és most ellenőrizte, hogy nincsenek-e emberi lények a környéken. Teljesen biztonságosnak látszott minden.

– Hol találtad tegnap azt a madzagdarabot?

– Pontosan ott – felelte Blöki, és arrafelé mutatott. – Annak a konténernek az oldalánál. A földön.

Odarohantak a konténerhez, és alaposan körülnéztek. Találtak két palackkupakot, egy behorpadt üdítősdobozt és egy kiszáradt jelölőtollat – de madzagot nem.

Blöki biztonságos megőrzés céljából bedugta a palackkupakokat, az üdítősdobozt és a jelölőtollat a bundájába.

– Nelli!

– Igen, Pálcikakutya? Miben segíthetek?

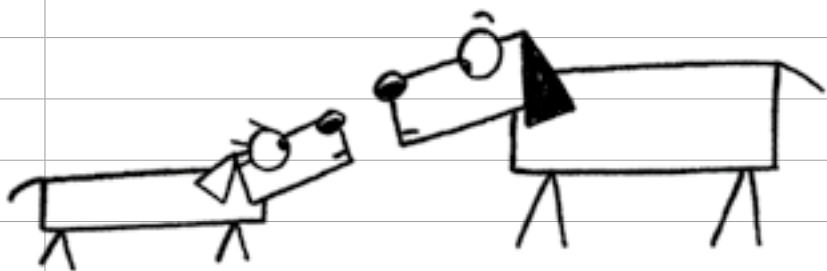
Be tudnál nézni a konténer alá, hátha akad ott egy másik madzag?

– Azt szeretnéd, hogy bemásszak a konténer alá?

– Ha nincs ellenedre – válaszolta Pálcika-

kutya. – Azt hiszem, te vagy közülünk az egyetlen, aki kényelmesen befér oda.

– Hm! – szólt Nelli, és hangosan kifújta a levegőt. – Azt mondom, hogy alacsony vagyok?! Erre célzol?

Pálcikakutya néhány pillanatnyi szünetet tartott, mielőtt felelt volna. Szemléltomást gondosan megfontolta a válaszat.

– Egyáltalán nem – jelentette ki. – Azt mondom, hogy tökéletesen arányos vagy erre a feladatra.

– Tökéletesen arányos?

– Pontosan.

– Tökéletesen?

– Igen.

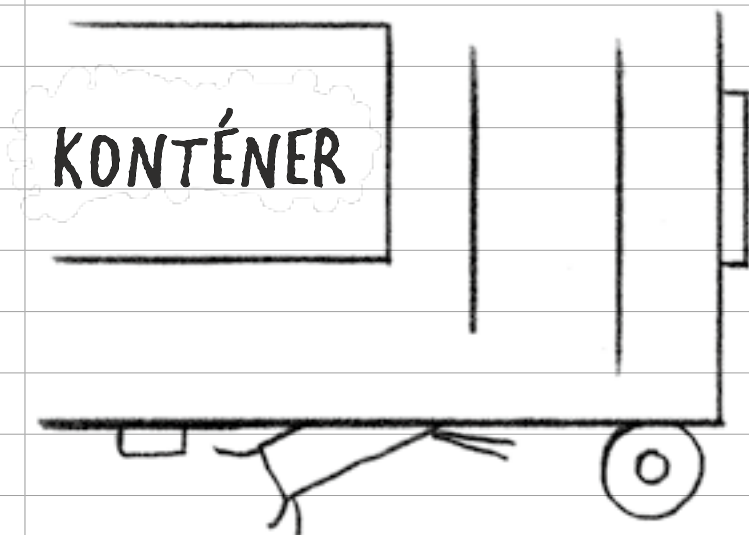
– Tökéletes!

– Így van!

Nelli elmosolyodott,
és odavetődött a konténer széléhez. Odaszorította és odagyúrte magát az aljához, és nagy elszántsággal és igyekezettel nyomakodott tovább. Amikor túljutott a szélén,

már rengeteg helyet talált a konténer alatt. Kényelmesen föl is tudott állni.

Pálcikakutya, Blöki, Csíkos és Pindur a konténer szélénél állt, és várta Nelli jelentését.

– Van valami? – kérdezte egy perc múlva Pálcikakutya.

– Igazad volt, Pálcikakutya – szólt vissza

Nelli. – Valóban éppen az én méretem a megfelelő egy ilyen feladathoz. Ti óriás behemótok, egyikőtök sem illene ide.

Pálcikakutya kicsit elvigyorodott. – Teljesen igaz!

– Úgy értem, hogy megnéztem magam itt lent – jelentette ki büszkén Nelli.

– A hosszom és az alakom teljesen egyedülálló. Föl tudok ismeretlen, új helyeket fedezni – mint ez alatt a konténer alatt.

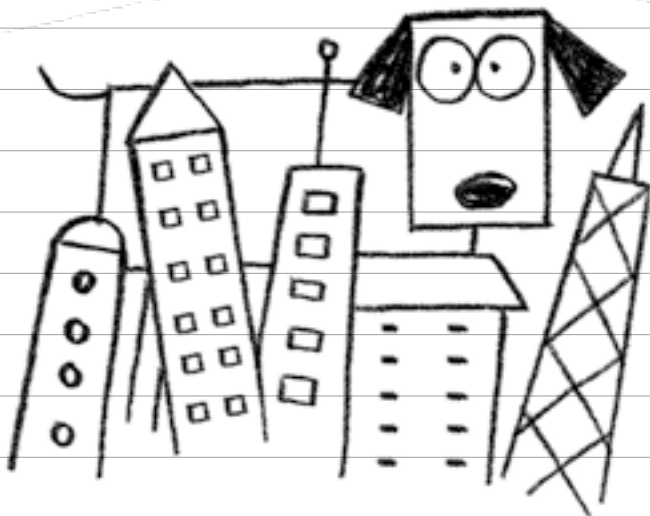
Bátran elmehetek oda, ahova azelőtt még egyetlen kutya sem jutott el. Be tudok furakodni oda, ahová egyetlen kutya sem tud. Igazán csodálatos kutypéldány vagyok!

– Tökéletesen igazad van – erősítette meg Pálcikakutya.

– Képzeld el! Képzeld csak el, ha közületek az egyik óriásbölény megpróbálna ide bejutni – kuncogott Nelli, aki szemlátomást valami ilyesmit látott maga előtt. – Nevetséges lenne. Bontórúddal kellene titeket kiemelnem.

Pálcikakutya így felelt: – Azt hiszem, így lenne.

ÓRIÁSBÖLÉNY!

– Milyen szót használtál? – kérdezte Nelli a konténer alól.

– Mikor?

– Amikor azt akartad, hogy ide lejöjjenek. Amikor leírtad, hogy milyen vagyok.

– Arányos?

– Nem. Valami más.

– Tökéletesen?

– Ez az! – csaholta Nelli. – Tökéletes! Igen ám, uram, mint a híres dalban! Nagyon tetszik az a szó, bizony!

– Nekem is – helyeselt Pálcikakutya akaratlanul is mosolyogva.

Örült, hogy Nelli hangulata ilyen gyorsan megváltozott.

– Pálcikakutya!

– Tessék?

– Miért is vagyok itt lent?

Pálcikakutya megrázta a fejét, igaz, csak alig egy picit. – Egy darab madzagot keresel. Emlékszel?

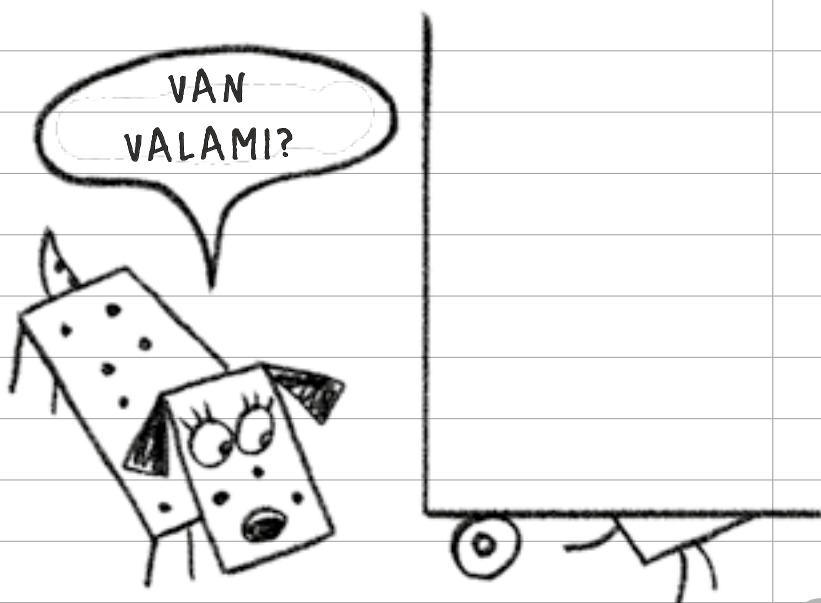
– Mindnyájan kötélhúzást szeretnénk játszani – próbált meg segíteni Pindur.

– Megettem az utolsó madzagot – tette hozzá Blöki, hogy felfrissítse Nelli emlékezetét.

– Ó, persze! A madzag – kapott a szón Nelli, és láthatóan körbeforgatta a fejét, hogy madzagot keressen most, hogy már visszaemlékezett.

Folyton beleverte a feje búbját a konténer aljába.

Csíkos szerette volna tudni, hogyan halad Nelli a kereséssel. – Van valami? – érdeklődött.

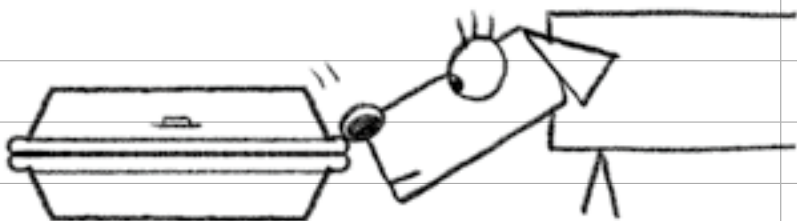
– Nem. Semmi. Csak egy ócska műanyag ételtartó doboz. Ki fogom tenni.

– A mindenit! – sóhajtott fel Blöki. – Anyyira szerettem volna valami madzagot találni, amivel játszhatunk. Tudjátok, aztán meg akartam enni, ha már befejeztük a játékot.

– Megennél még egy kis madzagot?
– kérdezte Csíkos.

– Hát persze – vágta rá Blöki azonnal.
– Nagy rágcsálási örömet nyújt, és az íze is nagyon jó.

Nelli az orrával próbálta kiteszigálni a műanyag ételtartót a konténer alól.
Azután rögtön magát is kipréselte onnan.

– Madzag nincs, csak ez – jelentette ki, és az orrát a doboz fedeléhez ütötte, hogy rámutasson. Ekkor az felpattant. Mindez olyan gyorsan történt, hogy a kutyasok még csak észre sem vették a fedélen lévő szavakat és képet.

Mind az öten lehajoltak és bekukucskáltak.

Nem akartak hinni a szemüknek.

– Madzagok! – kiáltott föl Blöki.